

ποτε εἰς τοιοῦτό τι ἢ ἀπήτησε νὰ ὑπολάβωσιν αὐτὸν ὡς παῖδα Διὸς καὶ οἱ Ἕλληνας, ὅπως ἄχρι τοῦδε ἀξιούσι πολλοὶ τῶν κατηγορῶν αὐτοῦ, φαίνεται παντάπασι ἀπίθανον· τοῦλάχιστον καὶ ὁ Ἀρριανὸς καὶ ὁ Πλούταρχος δητῶς λέγουσιν ὅτι δὲν ἀνέφερε τὴν γένεσιν εἰς θεόν, εἰμὴ ἵνα καταπλήξῃ τοὺς βαρβάρους ὑπηκόους, πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνας οὐδέποτε σπουδαίως περὶ τούτου ἐλάλησε, καὶ ἐνίστε μάλιστα δὲν ἐδίστασε νὰ εἰρωνευθῆ ἀναφανδὸν τὴν πολυθρόλητον ἐκείνην καταγωγὴν. Διότι λέγεται π.χ. ὅτι βραδύτερον πληγωθεὶς ὑπὸ τοξεύματος καὶ περιαλγῆς γενόμενος· «τοῦτο μὲν, εἶπεν, ὦ φίλοι, τὸ ῥέον αἷμα, καὶ οὐκ ἰχώρ

οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν».

Ὁ Ἀλέξανδρος διέτριψεν εἰς Αἴγυπτον περὶ τοὺς τέσσαρας ἢ πέντε τὸ πολὺ μῆνας. Ἐν ἔαρι δὲ τοῦ 331, ἀφοῦ διέταξε τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς χώρας ταύτης καὶ ἔλαβεν ἐπικουρίας τινὰς Ἑλλήνων καὶ Θορκῶν, ἀπῆλθεν ἀπὸ Μέμφιος εἰς Φοινίκην, ὅπου ἐρρῦθμισε τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα πράγματα, πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ τὴν εἰς τὴν μεσογαιότεραν Ἀσίαν ἐπιστρατεῖαν. Μηδέποτε δὲ λησμονῶν τὸν ἑλληνικὸν βίον καὶ προαιρούμενος καθ' ἕκαστον οὕτως εἶπεν βῆμα νὰ συνοικειοῖ πρὸς αὐτὸν τοὺς νέους ὑπηκόους ἐτέλεσεν ἐν Φοινίκῃ θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς καὶ πομπὰς πολυτελεῖς, καὶ τραγωδιῶν παραστάσεις λαμπροτάτας, ἐν αἷς ἠγωνίσθησαν περὶ τοῦ βραβείου οἱ ἀριστοὶ τῶν ὑποκριτῶν, μάλιστα δὲ ὁ Ἀθηνόδωρος καὶ ὁ Θεσσαλός· τὸ δὲ ἔργον τοῦ χορηγοῦ, ὃ ἐστὶ τοῦ καταβάλλοντος τὴν δαπάνην τῆς τοῦ δράματος παραστάσεως, ἐξεπλήρωσαν ἐνταῦθα αὐτοὶ τῶν Κυπρίων οἱ βασιλεῖς καὶ ἰδίως Νικοκρέων ὁ Σαλαμίνιος καὶ Πεισικράτης ὁ Σόλιος.

Περὶ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα διατρίψας ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῇ Φοινίκῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἐξώρμησεν ἔπειτα ἐκεῖθεν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας. Εἶπομεν πολλάκις ὅτι ὁ ἀρχικὸς αὐτοῦ σκοπὸς ἦτο νὰ ἀφαιρέσῃ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου πᾶσαν τὴν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν θάλασσαν ἀσιανὴν παραλίαν· καὶ εἶδομεν πῶς διέπραξε τὸ μέγα τοῦτο ἔργον κατὰ τὰ τρία ἔτη. Ἦδη δὲ συμπληρώσας τὴν τοῦ βουλευμάτος ἐκείνου ἐκτέλεσιν καὶ ἐντελῶς ἀσφαλίσας τὰ νῦτα ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ μεσογαιότερα ἵνα ἐπαγάγῃ τὴν ὀλοσχερῇ τοῦ κράτους κατάλυσιν. Ἐπὶ τούτῳ ἀναζεύξας ἐκ Φοινίκης διέπερασε τὸν Εὐφράτην περὶ Θάψακον ἀκωλύτως καὶ τὸν Τίγριν περὶ Νίνον, οὐδὲν ἦτον ἀκωλύτως, ἐνῶ ὁ Δαρεῖος ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ παρεμποδίσῃ καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην διάβασιν, ἐξαιρέτως δὲ τὴν διὰ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, περὶ ἣν ὁ Ἀλέξανδρος πλείστας ὑπέστη δυσκολίας, καίτοι μηδένα ἀπήτησε πολέμον. Καὶ ὅμως ὁ Δαρεῖος δὲν ἦτο μακρὰν τοῦ σημείου τούτου, συνεπαγόμενος στρατιὰν πολυαριθμοτέραν καὶ αὐτῆς τῆς περὶ Ἴσσον παραταχθείσης· ἀλλ' ἡ στρατηγικὴ αὐτοῦ ἀνικανότης ἦτο ἀθεράπευτος, καὶ ἐνῶ, ὡς προείπομεν, ἠδύνατο δι' ὀλίγου κόπου νὰ ἀναχαιτίσῃ περὶ Τίγριν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀφήκεν αὐτὸν ἀνενόχλητον νὰ διαβῆ τὸν ποταμὸν τοῦτον, ὅπως ἀνενόχλητος διέβη τὰς πύλας τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Ἀμανοῦ, καὶ ὅπως ἀνενόχλητος διεξήγαγε τὰς πολιορκίας τῆς Τύρου καὶ τῆς Γάζης.

Ὁ Δαρεῖος, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ οὐδεμίαν δέχεται συνθήκην εἰρήνης καὶ συνδιαλλαγῆς, ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην τῶν ὄπλων, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠθροισε στρατὸν ὑπέρογκον περὶ Ἀρβηλα πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τίγρεως εἰς τὰ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τοῦ ὄρους Ζάγρου πεδιά. Ὁ συναγελασθεὶς ἐνταῦθα ὄχλος συνεποσοῦτο κατ' Ἀρριανὸν εἰς 100 μυριάδας πεζῶν καὶ 4 ἰππέων μυριάδας. Ἄν ὁ Δαρεῖος ἔπραξε καὶ αὐτὸς τὸ λάθος τοῦ νὰ μὴ καταλάβῃ τὰς ὄχθας τοῦ Τίγρεως,

